

Literackie doświadczenia izolacji. Słowo wstępne

W dobie pandemii COVID-19 przedstawiciele różnorodnych dyscyplin naukowych próbują odpowiedzieć na pytanie o społeczne, psychologiczne, ekonomiczne czy kulturowe konsekwencje izolacji spowodowanej kwarantanną, narzuconą przez konieczność chwili. Niezależnie od indywidualnych sytuacji egzystencjalnych oraz zaleceń podporządkowania się kwarantannie — nie ulega wątpliwości, że ludzkość wszystkich kontynentów została zmuszona do egzystencji w izolacji. Rok 2020 w całości naznaczony był rozwojem i przeciwdziałaniem epidemii, ciągle nie do końca rozpoznanej pod względem medycznym, stawiającej człowieka w poczuciu bezradności wobec rozmiaru tragedii. Społeczność akademicka, również zobligowana do przestrzegania wymogów i restrykcji narzuconych zarówno przez powagę sytuacji, jak i przez instytucje odpowiedzialne za życie i zdrowie obywateli, ogłasza wstępne rozpoznania, adekwatne do tego niełatwego społeczno-historycznego zdarzenia, a psychologowie, socjologowie, filozofowie przestrzegają przed negatywnymi skutkami przedłużającej się kwarantanny. Dlatego — zanim przyszłe pokolenia literaturoznawców opracują kolejne monografie literackich obrazów i przypadków związanych z pandemią 2019 roku, wydaje się uzasadnione, by kolejny numer „Prac Literackich” poświęcić historycznym kontekstom problematyki izolacji, kwarantanny, odosobnienia w rozmaitych ujęciach pisarskich.

Artykuły zebrane w niniejszym tomie tematycznie wpisują się w kategorię izolacji (przymusowej lub dobrowolnej, zewnętrznej lub wewnętrznej, izolacji bohaterów i twórców), jak również nawiązują do literackiej deskrypcji obrazów kwarantanny oraz odosobnienia (samotności) w rozmaitych konwencjach gatunkowych, stylistycznych, estetycznych.

Małgorzata Łoboz